

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lutego 1957 r.

w sprawie zezwolenia na sprzedaż za złote usług przewozu osób na trasach zagranicznych.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „usługi przewozu” — przewóz osób drogą lądową, powietrzną i wodną oraz usługi z tym przewozem związane, jak np. przewóz bagażu, miejsca w wagonach sypialnych, rezerwowanie miejsc;
- 2) „trasa zagraniczna” — trasę w międzynarodowej komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej od miejsca rozpoczęcia przewozu do miejsca jego zakończenia;
- 3) „przedsiębiorstwa przewozu” — przedsiębiorstwa przewozu i biura obsługi podróżnych, posiadające uprawnienia do sprzedaży usług przewozu na trasach zagranicznych;
- 4) „paszporty zagraniczne” — ważne paszporty zagraniczne lub inne ważne dokumenty uprawniające do wyjazdu z Polski, zaopatrzone nie przeterminowanymi wizami.

§ 2. Ceny usług przewozu na trasach zagranicznych, ustalone w walutach zagranicznych, powinny być przeliczane przez przedsiębiorstwa przewozu na złote zgodnie z ustaleniami dotyczącymi sprzedaży dewiz, zawartymi w obowiązującej tabeli kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

§ 3. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych osób legitymujących się paszportami zagranicznymi wystawionymi przez władze polskie w kraju.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy sprzedaży za złote osobom legitymującym się zagranicznymi paszportami zwyczajnymi zleceń wymiennych („XO”) na przewóz osób oraz bagażu dodatkowego powyżej 50 kg w komunikacji powietrznej.

§ 4. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu, na warunkach określonych w § 5, na przyjmowanie w kraju należności za usługi przewozu osób legitymujących się paszportami zagranicznymi wystawionymi za granicą lub wystawionymi w kraju przez placówki państw obcych, a mianowicie:

- 1) przewozu dokonywanego na trasach zagranicznych — w komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej — w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagra-

nicznych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w clearingu w rublach,

- 2) przewozu dokonywanego na trasach zagranicznych:
 - a) w komunikacji powietrznej między portami polskimi i portami krajów, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, oraz
 - b) w komunikacji lądowej za odcinki na terytorium tych krajów
 — również w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych tych krajów.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa przewozu mogą przyjmować w złotych należności, o których mowa w § 4, pod warunkiem:

- 1) przedłożenia im oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń Narodowego Banku Polskiego lub innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających fakt odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych na równowartość w złotych wystarczającą co najmniej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwa przewozu w sposób trwały i wyraźny na pokwitowaniach itp. dowodach odprzedaży kwoty w złotych przyjętej na zapłatę.

2. Należności za usługi przewozu mogą być przyjmowane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych, a mianowicie:

- 1) w przypadkach określonych w § 4 pkt 2 — czekami oznaczonymi literą A,
- 2) w przypadkach określonych w § 4 pkt 1 — czekami oznaczonymi literą B.

§ 6. Przyjmowanie w złotych należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych w przypadkach lub na warunkach innych niż wymienione w niniejszym zarządzeniu wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 7. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania postanowienia zarządzenia Komisji Dewizowej nr 61 z dnia 6 listopada 1950 r. w sprawie sprzedaży biletów kolejowych i lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne (Monitor Polski Nr A-128, poz. 1592).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 lutego 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich